

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 704/2021
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Станојчић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јовица Ковачевић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4885/2018 од 27.11.2018. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4885/2018 од 27.11.2018. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4885/2018 од 27.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 486/13 од 14.06.2018. године, ставом првим одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен између ВВ из ..., као примаоца издржавања и овде туженог, као даваоца издржавања, који је оверен од стране судије Општинског суда у Руми, 27.03.2009. године, под бројем Р ../2009. Ставом другим изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере (ближе наведене овим ставом изреке), па је ставом трећим изреке обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 207.825,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4885/2018 од 27.11.2018. године, жалба тужиле је делимично усвојена, па је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавеза тужиле да туженом накнади трошкове поступка снижена са досуђених 207.825,00 динара на 150.025,00 динара, док је у преосталом делу жалба тужиле одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у непреиначеном делу из става 1. и 2. Истом пресудом одбијен је и захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном одлуком одбијен је тужбени захтев за раскид уговора о доживотном издржавању, који је закључен између правне претходнице парничних странака, као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања због непотпуне страначке легитимације, с обзиром да тужбом нису обухваћени сви правни следбеници – законски наследници примаоца издржавања, било на страни тужиоца или на страни туженог. Имајући у виду да је одлука донета у складу са правим схватањем Врховног касационог суда о нужним и јединственим супарничарима у овим споровима, те да тужилца ревизијом не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради раскида уговора у овој правној ствари, поднета је 04.03.2013. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 1.500.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 111,3336 динара за 1 евро, представља динарску противвредност испод граничне вредности од 13.473,03 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на ненувчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, односно динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић